

Ashley Poston

KİTAP KURDU VE ÇİRKİN

Bir Geekerella Masalı

Çeviren
Emre Aygün

BİRİNCİ KISIM

KÖTÜ ADAM

Amara'yı sertçe çenesinden tutup fısıldıyor, "Göreve önem veririm, prenses." Dudakları o kadar yakın ki Amara'nın nefesinin teklediği ânı hissedebiliyor. Adam parmağını Amara'nın yanağında, yıldız takımları gibi parıltıyan çilleri üzerinde gezdirirken kız ürperiyor. "Ve sen yoluma çıkmayacaksın."

Prensese, dudaklarına doğru eğilirken, göğsüne batan sivri ucu hissedip hançere doğru bakıyor.

Amara gözlerini kısıyor. "Aptal değilim, Ambrose Sond ve ben de senin görevimi tehlikeye atmana göz yummayacağım. Babam için çalıştığını biliyorum."

"Babanla *beraber* çalışıyorum. Arada fark var."

"Ben fark görmüyorum. Aynı kötülükten suçlusunuz."

Hançer göğsüne daha da batarken prensese doğru eğilip kızın derisindeki tuzlu teri ve barutun ardında bıraktığı partikülleri kokluyor. Tek bir hamleyle hançerin kalbini deleceğini bilmesine rağmen prensesi, onun kendini tanıdığından daha iyi tanıdığını düşünüyor.

"O zaman yeterince yakından bakmıyorsun," diye mırıldanıyor ve onu *Yıldızavcısı*'nın gözlem güvertesinde bir başına bırakarak ayrılıyor.

NE ZAMAN AŞK HAYATINIZDAN bir halt olmayacağını düşünseniz, benim adını bile bilmediğim bir oğlana âşık olduğumu hatırlayın yeter.

Şuna bir açıklık getirelim: Âşık olmak gibi bir *niyetim* yoktu. Âşık olmak da düşmek gibidir, siz farkına varmadan gerçekleşir. Bir şeye takılırdınız ve eğer benseniz, topuklu ayakkabınızın ayağınızdan fırlamasıyla ExcelsiCon Balosu'ndaki yabancı birine toslardınız ve yabancının elinde tuttuğu bir bardak neon sarısı Galaktik Twist punch'ı da... her yere dökülürdü.

Ardından da eteğinizin önü Galaktik Twist'ten çok, şey, *çişe* benzeyen yapışkan sarı Kool-Aid'le kaplanırdı ve etrafta tek bir tuvalet bile bulamazdınız. Tek bakışla, cosplayimin mahvolduğunu anlayabiliyordum. Diğer kişinin cosplayi de mahvolmuştu ama yoluna devam ederken bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu.

Âşık olduğum kişi o *değildi*, bu arada.

O, sadece onunla tanışmama vesile olan kişiydi.

Suratımdaki şu aptal maske olmasaydı, yerde duran sahne kılıcını muhtemelen görebilirdim. Zaten kim dans pistinin ortasına bir sahne kılıcı bırakırdı ki?

Etrafıma kısaca göz gezdirdiğimde gördüğüm üzere, Electric Slide'a başlayan ve Cloud Strife cosplayi yapan birisi.

Topuklumu bulmak için döndüm, birileri onu tekmeleyip uzaklara göndermeden önce yerden aldım ve kıyafetimi kurtarabilir miyim diye bakmak için dans pistinden ayrıldım. Arkadaşlarımı bu kadar sevmeseydim, otel odamda kalır ve *The Great British Bake Off*’un tekrar bölümlerini seyredirdim. Ne yalan söyleyeyim, hâlâ bu olasılığı gözden geçirmiyor değildim.

Quinn’le Annie balonun bana iyi geleceğini söylemişlerdi. Geçen yaz yaşananları düşünmek yerine kafamı dağıtmama yardımcı olacağını söylemişlerdi. Demişlerdi ki... yani, o yalan söyleyen yalancıların beni otel odamdan çıkarmak için ne gibi yalanlar söylediklerinin bir önemi yoktu. Önemli olan şu evrensel soruydu:

Bir balodan ayrılmak için ne zaman *çok* erken sayılırdı?

“Büyüyü kaçırmak istemezsin, değil mi?” diye sormuştu Annie, beni odamdan çıkarıp asansörlere doğru çekerken. “Geçen sene Jessica Stone’un –*Amara’nın!*– bir yemek aracının üzerine çıkarak kız arkadaşına Romeo ile Juliet çekmesine tanık olduk. Ondan önceki sene de Darien –*Darien Freeman!* Carmindor’un *ta kendisi!*– Geekerella’ya olan ölümsüz aşkını ilan etti! Ya bu sene senin senense?”

Daha önce ExcelsiCon’a katılmamıştım –bana hep fazla büyük ve fazla gürültülü gelmişti– ama Quinn’le Annie’nin burada eğlenebildiğim kadar eğlenmemi istediklerini biliyordum çünkü geçen senem çok kötü geçmişti.

Çok ama çok kötü geçmişti hem de.

“Yani son baktığımda, Darien Freeman çoktan kapılmıştı,” diye cevaplamıştım. “Jess Stone da öyle.”

“Evet ama şu kocaman alana bir bak, Rosie.” Quinn boş koluma girdi ve beni otuz kat aşağıda ExcelsiCon Balosu’nun başladığı salon balkonuna doğru götürdü. “Olasılıkların kokusunu alabiliyor musun?”

“Aldığım tek koku kusmuk ve fuar kokusu,” diye cevapladım.

Yine de pes ettim çünkü baloda kendi Yakışıklı Prens’imi bulsam harika *olmaz* mıydı? İçimde bir romantik yattığını biliyorlardı –annem ben küçükken bana sağlıklı dozda masal ve romans

okutmuştu– ve insanlığın ürettiği her romantik komedi için ölüp bittiğimi de biliyorlardı, böylece beni Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar yalanlarıyla kandırdılar.

Ne de olsa, birileri romantik bir yerde âşık olacaksa, o kişi neden ben olmayacaktım ki? Neden bu sene o sene olmasındı? Neden göğsümdeki bu acıyı hafifletecek, akılda kalıcı bir şey yaşamayacaktım?

Yine de bana, *Otel odandan çıkma*, diyen içgüdüümü dinlemeliydim. Çünkü Quinn ve Annie beni ExcelsiCon Balosu'na çekeleyeli daha beş dakika olmadan onları kalabalıkta kaybetmiştim.

O kadar çok insan vardı ki.

Onları aramaya çalıştım – havada süzülen, neon japon balıkları olarak giyindiklerinden (“Biz sana gülümseyen atıştırmalıklarız!” demişti Quinn göz kırparak) onları gözden kaçırmak zordu. Ben de gardırobumdan bulduklarımınla, şey, bir gardırop cosplayi yapmıştım – göbeği açık sade bir tişört ile beyaz bir etek giymiş, boynuma da bir kurşun kalem asmıştım.

...Karanlığa sıkılan bir kurşun, anladınız mı?

Kimse anlamıyordu zaten.

Kendimi kaybetmem, Galaktik Twist'ini cosplayimin üzerine döken bir Nox Kralı'na toslamam ve baloyu terk etmem sadece birkaç dakika sürmüştü. Asansörlere dönüp hangi kat olduğuna bakmadan ilk bulduğuma atladım. Ne yazık ki beni sadece onuncu kata kadar çıkardı ve terle saç spreyi kokusundan kaçmak için kendimi zar zor dışarı attım.

Onuncu katın büyük kısmı, aşağıdaki kaosa tepeden bakan bir lobiden ibaretti. Burası en azından sessizdi. Aşağıdaki etrafı titreten bas sesi düşünülürse, beklediğimden daha da sessizdi aslında. Yakın zamanda o asansörlere tekrar bineceğimi sanmıyordum – az önce indiğim asansör on beşinci katta bozulmuşa benziyordu ve diğer ikisi de... yani, kibarca söylemek gerekirse, pek kullanılacak durumda değillerdi.

Ne güzel, belli ki odama dönmüyordum. Ve ıslak bir etekle kalakalmıştım.

Küçük bir balkona açılan bir kapı vardı ve oradan dışarı çıktım. Gece havası temiz ve ılıktı. Sinirlerimi yatıştırmak için temiz havayı derin derin içime çektim. Bahçe balkonunda sadece birkaç kişi vardı – köşede yiyişen, Pokémon olarak giyinmiş bir çift ve balkon korkuluğuna yaslanmış bir adam.

Ah, diye düşündüm, manzarayı seyretmek için ona arkadan yaklaşırken, *güzel bir kıcı varmış*.

Bunun bir önemi olduğundan değildi tabii. Korkuluğa yaslandım ve çatı lambasının loş ışığında kıyafetimin durumunu görmeye çalışıp buraya gelirken yol üzerindeki bir içki masasından arakladığım kâğıt mendillerle lekeleri kurulamaya başladım. Bir kez olsun, herkes aşağıda “The Imperial March”ın bir dubstep uyarlamasında dans ettiği için mutluydum çünkü burası çok güzel ve sessizdi – o kadar sessizdi ki kulaklarım cınlıyordu.

Eteğim mahvolmuştu, o kadarı belliydi. Sadece otel odama dönmek, bu topukluları ayağımdan çıkarmak ve fuar pisliğini üzerimden atmak için sıcak bir duş almak istiyordum. Bavulumda beni çağıran bir kitap vardı – yeni *Yıldızalanı: Rezonans* romanı.

Bu balkonda durup gecenin bir an önce sona ermesi için içimden dua etmektense can sıkıcı derecede nazik olan Carmindor’la galaksiyi kurtarmayı tercih ederdim.

“Karanlığa sıkılan bir kurşun, değil mi?”

Ses beni ürkütmüştü.

Kafamı kaldırıp adama baktım çünkü bana bunu soranın diliyle hokey oynayan çift olmadığı belliydi. Korkutucu derecede uzun boyluydu ama öte yandan ben de iki şeyle biliniyordum – inatçı olmak ve kısa boylu olmak. “Ne?” diye sordum.

Kıyafetimi işaret etti. Çok iyi hazırlanmış bir General Sond kostümü vardı ve onu tamamlayan sarı-beyaz uzun saçlar ile çarpık bir gülümsemeye sahipti, ayrıca yüzündeki maske, tam da onu çekici ve kesinlikle tanınmaz kılacak kadarını kapatıyordu. “Cosplayin,” diye devam etti. Tuhaf bir aksanı vardı. Bir türlü çıkaramıyordum ama televizyonda Amerikan olmadıkları gün gibi ortada olan oyuncuların bazen kullandığı sahte Amerikan aksan-

larına benziyordu. Fazla yerli, fazla temizdi. “Karanlığa sıkılan kurşun?”

Başımı öne eğip kostümüne baktım. “Teknik olarak, *Yıldızalanı*’nın genişletilmiş evreninin otuz yedinci kitabı olan, Almira Ender’ın *Karanlığa Sıkılan Bir Kurşun* kitabı olarak cosplay yapıyorum.”

Maskesinin üzerindeki kaşları havaya kalktı. “Ah, peki, hatamı anladım.”

“Pek bilinmez zaten,” diye ekledim hemen.

“Ah, şimdi görüyorum,” diye cevapladı, başını yana eğerek. Eteğimin kenarını işaret etti. “En alttaki küçük *Yıldızalanı* logosu. Güzel bir dokunuş olmuş.”

“Öyle mi dersin?”

“Elbette. Üzerine kafa yormuşsun.”

“Güzel bir kostüme verecek param yoktu,” diye cevapladım, adamın üzerindeki çok ama çok kaliteli kostümü işaret ederek, sonra da hatamı fark ettim. “Ah, Tanrım, hakaret ediyordum gibi oldu! Yemin ederim, öyle bir niyetim yoktu. Yani, üniversite için para biriktirdiğimden...” Kendimi zar zor susturdum, gerildiğimden çenem düşerdi.

“Hayır, hayır, hiç de hakaret olarak almamıştım!” dedi, gerçi sesi kahkahasını zor tuttuğunu ele veriyordu. Bana doğru eğildi –sadece birazcık– ve fısıldadı, “Sana bir sır vereyim mi? Bu kostüm bana ait değil. İş kıyafetim bu, o yüzden bu gecelik ödünç almama izin verdiler.”

“Sadece bu gecelik mi?”

“Yani, bu hafta sonu için.”

“Sond gibi giyinmen gerekiyorsa, oldukça havalı bir işin olmalı.”

Tekrar gülümsedi. “Evet. Pekâlâ, sen de insanlardan kaçmak için mi buraya geldin?”

“Kulağa çok sıkıcı geleceğimi biliyorum ama partilerle pek aram yoktur,” dedim.

“Kulağa gerçekten sıkıcı geliyor.”

“Hey!”

“Sana katılıyordum!” Güldü. “Ben başka bir şey bilmem. Partiler, insanlarla kaynaşmak, gürültülü müzik ve bir sürü insan. Kendimi kaybedebileceğim bir yer.”

“Evet, o histen nefret ediyorum.”

“Ben bayılıyorum,” diye cevapladı gözlerini kapatarak. “Görünmez olmak gibi.”

Ne diyeceğimi bilemedim ama uzanıp omzuna dokunmak istedim. Birbirimizi doğru düzgün tanıımıyorduk ama bana, daha önce başka kimseye söylemediği bir şeyi itiraf etmiş gibi hissetmiştim. O da bunu fark etmiş olacaktı ki omuzları kaskatı kesildi. Elimi yanımda tutmak için çabaladım.

“Sen kendini nerede evinde hissediyorsun?” diye sordu.

Bir omzumu silktim. Kendimi nerede evimde hissediyordum? Adamı korkutacaksam, en sıkıcı yanlarımı önden sıralayabilirdim. “Küçük bir kasabada ve güneş ışığı pencereden tam doğru açıyla girdiği için içerisinin altın rengine bürünüp yumuşak bir hâl aldığı bir kütüphanede...” Cümlemi tamamlayamadım çünkü uzun zamandır bunu düşünmemiştim. Cenazeden beri. “Annem eskiden bunlara altın akşamlar derdi.”

“Kulağa büyümlü geliyor.”

“Öyle. Ziyarete gelmelisin. Belki seni sıcak çikolata ve iyi bir kitapla karanlık tarafa çekebilirim.”

Gülümsemi ve dudaklarının kenarlarında gizlenen leziz bir şey vardı. “Bu bir meydan okumaya benziyor.”

Pervasız gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek, “Ah, hayır,” diye cevapladım ve onu kucığında en sevdiğim kitapla bir berjer koltuğa kıvrılmış, belli bir altın rengi ışığın içinde hayal ettim. “Bu bir söz.”

“O zaman sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi samimiyetle. Sonra gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı ve ben tam arkama dönmeye başlarken konuştu, “Bu biraz hadsizce gelebilir ama yürüyüşe çıkmak ister misin? Benimle?” Elini uzattı.

Geceyi dans ederek geçiren Quinn’le Annie’yi, otel odamda

beni bekleyen kitabımı ve bu yaşananların ne kadar ihtimal dışı olduğunu düşündüm ve hayatımda ilk defa...

O düşünceleri bir kenara ittim.

Elini tuttum çünkü bu an rüzgâra karışan bir karahindiba kadar yumuşaktı – bir an için Atlanta sokaklarında yürüyor ve Waffle House’ta bir şeyler yiyor, güneş doğana ve aşağıdaki cosplayciler yorgun argın evlerine dönmeye başlayana kadar otellerden birinin çatısında konuşuyorduk, bu anı o kadar canlıydı ki şu anda bile adamın parfümünün tuhaf kokusunu alabiliyordum, meşeyle karışık lavanta ve sonra, eh...

Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti.

GİTMİŞ OLMASINA RAĞMEN VE üzerinden geçen bir ayda onu şimdiye çoktan unutmuş olmam gerekirken, çalıştığım Food Lion marketinde matematik hocamın jumbo boy prezervatiflerini kasadan geçirdiğim sırada onu hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar tuttuğunu okurken hocamla göz teması kurmamaya çalıştım, o da aynı şekilde göz temasından kaçınarak ödemeyi yaptı. Cilanmış iskarpinlerinin izin verdiği hızda marketten ayrıldı.

Burnumun kemerini ovaladım. Aldığım asgari ücret, bundan sonra ihtiyaç duyacağım yılların terapisini karşılamaya yetmeyecekti.

Belki bunun bir kısmından –herhangi bir kısmından– son bir haftadır yazmaya çalışıp beceremediğim üniversite başvuru mektubumda bahsedebilirdim ama hangi üniversite, abayı yakmış bir aptalın matematik hocasının prezervatiflerini kasadan geçirmesini okumak isterdi ki? Tabii, bununla okula kesin kabul edildim.

Birden kasaların öteki ucundan, “Düştü! Düştü!” diye seslendi Annie ve kendi kasasının üzerinden atlayıp yanıma doğru kaydı.

Ne çabuk?

Her forumdaki her dedikodu, saat altıda düşeceğini söylüyordu – kasanın saatine baktım. Aa, altı olmuştu. Hemen kasamı ki-

litledim ki müdür mesai saatleri içinde kaytardığım için kızmasın –teknik olarak moladaydım!– ve sırada iki kişi olsa da kasanın ışığını söndürdüm.

“Hey!” diye bağırdı müşterilerden biri.

“Üç dakika!” diye cevapladım.

“Bu hayatımızı değiştirecek!” diye ekledi Annie, telefonunun ekranını ikimizin de görebileceği bir şekilde tutarak. Kulaklıklarından birini kendi kulağına takıp diğerini de bana uzatırken tavandaki halojen lambaların ışıltısı koruyucu camın kenarlarından yansyordu.

Fragman oynamaya başladı.

Karanlık. Sonra, bir ses – yere çarpan bir şeyin gürültüsü. Sivri, tiz, istikrarlı.

Bu Aralık’ta...

Daha eylül ayındaydık ve aralığa bir asır varmış gibi geliyordu. Bir buçuk senedir devam filmini bekliyorduk –*Bir! Buçuk! Senedir!*– ve kasılan midem bunu artık kaldıramıyordu.

Yıldızalanı’nın tatlı, alçak borazanının üzerinde yumuşak, istikrarlı bir müzik çalıyordu.

Yazı yavaşça kayboldu ve ekranda, Nox Mahkemesi önünde diz çöken Carmindor belirdi. Dudağı patlamıştı ve kaşının üzerinde bir kesik vardı. İşkence görmüşe benziyordu ve kolları arkadan sıkıca bağlanmıştı. Dağınık saçları gözlerine gölge düşürüyordu.

“Prens Carmindor, seni suçlu buluyoruz,” dedi yumuşak, derin bir ses.

Mahkemenin diğer katılımcıları, İmparatorluk’un farklı bölgelerinden, uzaklardaki kolonilerden gelen elçiler ve Federasyon’dan gelen temsilciler soluk tonlardaki resmî kıyafetlerini kuşanmışlardı. Yüzleri ciddiydi. Mahkemenin baş kısmında, Nox İmparatorluğu’nun yöneticisinin oturduğu taht vardı ama boştu.

“İmparatorluk’a karşı komplo kurmaktan suçlu bulundun,” dedi aynı ses. “İhanetten.”

Hızlıca ilk filminden sahneler geçti – *Prospero*’nun dümenindeki Carmindor, onun yanında yüzlerinde cüretkâr bir ifadeyle duran Euci ile Zorine, Ziondur’da Nox Kralı’yla Carmindor arasında gerçekleşen dövüş, Amara’nın Carmindor’a veda edip onu köprüye kilitleyişi...

“Ama en çok da,” diye mırladı ses ve altın ile beyazlar içindeki, saçları uzun ve dalgalı, bir güneş tanrısı gibi görünen bir adamın bulanık görüntüsü yavaşça netleşti. Parlak mavi gözler, sarı-beyaz saçlar, köşeli bir yüz ve sivri bir burun, üniformasının kor gibi ışıldayan ucu. Bir ürperti omurgamı ele geçirdi. “Seni prensesimizi, ışığımızı –Amara’mızı– öldürmekten suçlu buluyoruz.”

Amara’nın gemisi Kara Nebula’ya daldı, gülümsemesi, dudakları hiçbir ses olmadan “*ah’blen*”e şüpheli derecede benzeyen kelimeler söylüyordu...

Bir el Carmindor’un saçlarını kavrayıp başını geriye çekti. Bir çift dudak kulaklarına yaklaştı ve General Sond’un kâhinlere yaraşır sesi, “Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek, prensçik,” dedi.

Annie nefesini tutarak bir elini ağzına götürdü. Çünkü Carmindor’un gözleri – onun gözleri beyni yıkanmış askerlerinki gibi soluk, donuk bir beyazdı. Müzik –kesik kesik gelen ses– daha da yükseldi. Bir cenaze marşının davulları, bir yırtıcının yaklaş-tığını haber veren bir ses, dünyanın sonunun geri sayımı gibiydi.

Ekran bir kez daha karardı ve bir sonraki notada – topukları zeminde takırdayan, iki cilalı siyah bot. Mavinin en kusursuz tonundaki uzun bir üniforma ceketinin salınışı. Parlak kırmızı –bir süpernova kadar kırmızı– saçların anlık bir görüntüsü. Altın bir tacın parıltısı.

Annie bileğimi sertçe kavrayıp sıktı. Biliyorum – *Biliyorum*.

Bu oydu.

Tahta doğru ilerlerken kamera etrafında dönüp önce hışırdayan Federasyon ceketini, ardından omzundaki altın yıldızları, en son da yüzünü gösterdi. Farklı olduğunu yüzünden anlayabiliyordunuz. Artık kendini Kara Nebula’ya feda eden prensesle aynı kişi olmadığını. O yeni biriydi, tahmin edilemez ve imkânsız.

Olasılıksız bir evrenden dönmüş olduğunu görmek kalbimin küt küt atmaya başlamasına neden oldu ve gözlerim yaşardı.

Çünkü bir kez olsun, ölüm kati değildi.

Bir kez olsun, bir kez olsun, aşk yeterliydi.

Ve Amara'nın ağzının sol kısmı kıvrıldı.

Ekran karardı – sonra da *Yıldızalanı*'nın coşkulu müziği kulaklarımızı doldururken ekranda filmin ismi belirdi:

YILDIZALANI: REZONANS

Sonra da fragman sona erdi.

Boş ekrana bakmaya devam ettik. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bu gerçektir. Bu yaşıyorduk. Ve Amara dönmüştü – *Amara'mız*.

Nihayet Annie fısıldadı. “Sa-sanırım bir kadın olsam da şeyim kalktı...”

“Öhöm.”

Annie ve ben müdürümüz Bay Jason'ın sesiyle arkamıza döndük. Suratı kıpkırmızıydı ve kollarını kavuşturmuş, kasalarımızın arasında dikiliyordu. Annie hemen kulağımdaki kulaklığı çekip aldı, kabloyu doladı ve telefonunu önlüğünün cebine sokuşturdu.

“Bu akşam ikinizi bir daha telefonlarınızla oynarken görürsem...” diye uyardı, parmağını bize doğru sallayarak, “o zaman ben... ben...”

Eyvah, o kadar kızmış durumdaydı ki kelimeleri kifayetsiz kalmıştı.

“Oynamayız, kusura bakmayın, efendim,” dedi Annie ve Bay Jason ona pek inanmadan başını sallayıp ofisine doğru döndü.

Rahatlayarak iç geçirdim.

Annie sadece ağzını hareket ettirerek, *Üf*, dedi.

Katılıyordum. Bu akşam müdürün keyfinin yerinde olduğunu söylenemezdi. Şansımızı zorlamamalıydık. Bay Jason'ın iki ruh hâli vardı: avare ve dallama. Şu anda sonuna kadar dallama modundaydı.

Bekleyen müşterilerle ilgilendikten sonra reyonlarımı düzenleyip park yerindeki alışveriş arabalarını toplamaya gittim. Dışarıda beni çağıran bir oyuncak kapma makinesi bulunuyordu ve cebimde de onu deneyecek kadar şanslı hissettiren bir çeyreklik vardı.

“Tekrar mı deneyeceksin?” diye seslendi Annie, otomatik kapılara yöneldiğimi görünce.

“O fragmandan sonra kendimi şanslı hissediyorum,” diye cevapladım başparmağımla çeyrekliği çevirirken ve sıcak eylül akşamına adım attım.

Market arabalarının bulunduğu yerde, içinde televizyon dizisindeki eski karakterlerin bulunduğu bir *Yıldızalanı* oyuncak kapma makinesi bulunuyordu, gerçi Amara’nın Natalia Ford’la alakası bile yoktu. Bedenini saran açık saçık bir elbise giyiyor, elinde de bir tabanca tutuyordu ve Prenses Amara bunu görse, bütün makineyi yakıp kül ederdi. En azından Carmindor’la diğer altı koleksiyonluk oyuncak gerçek karakterlere biraz olsun benziyordu, gerçi o kadar çok Carmindor’um vardı ki onların hepsini eritip yarın bir gün balta fırlatmaya başlarsam hedef olarak kullanabileceğim gerçek boyutta bir Carmindor yapabilirdim.

Ama belki bugün bir Sond yakalardım.

Çeyrekliği *Yıldızalanı* oyuncak makinesine attım. Bir oyuncak yuvarlandı ve onu metal ağızdan alıp salladım. Çıkardığı ses Carmindor gibi değildi. Belki Amara? Euci?

Öf, yeteri kadar Euci’m de vardı.

Yumurtanın dışında, YILDIZLARA BAK VE KADERİNİ BELİRLE! yazıyordu.

Evrenin dengesini bozup yumurtayı açarak geleceğimde ne olduğunu öğrense miydim?

Tam açacaktım ki biri adımı seslendi. Yani sanki parkın öte tarafından değil ama bayağı... bir megafonla bana sesleniyordu.

Başını kaldırdım.

Ve betim benzim attı.

Ah, hayır.

Garrett Taylor, bir karaoke makinesiyle birlikte Ford kamyonetinin kasasında dikiliyordu. Çamurlu siyah kamyonetinin camında, dramatik bir şekilde, üzerinde YUVAYA DÖNÜŞ BALOSU? yazan bir pankart açılmıştı.

Hay lanet...

Ah.

Ah İsa Meryem Ana Aziraphale Crowley.

Şu anda neler yaşandığının farkındalığı, hipersürücünden çıkan *Prospero* gibi bana tosladı. Ve kaçacak zamanım yoktu.

"Rosie Thorne," diye kahramanca konuşmaya başladı Garrett, çıtçıtlı şapkasını geriye çevirirken. Çikolata kahvesi saçları, şapkanın arkadaki deliğinden çıkıyor, yanlardan da kulaklarına kadar iniyordu. Sol kulağında gümüş bir küpe parlıyordu. "Sen ve ben, zaman kadar eski bir hikâyeyiz," dedi mikrofona, zeki ve komik olmaya çalışarak.

Bu iki özelliğe de sahip değildi ve tüm bu olanlar, yüzde yüz on *utanç vericiydi*.

Park yerindeki arabalar bekleyebilirdi. Pişman olacağım bir şeyler yaşanmadan markete geri dönmeye çalıştım.

"Rosie!" diye seslendi arkamdan, kamyonetin kasasından atladı ve önümü kesmek için koşturdu. Başardı da. Ucu ucuna. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kocaman YUVAYA DÖNÜŞ BALOSU? pankartını işaret ederek. Arkadaşları da onun peşinden pahalı GoPro'larıyla geliyorlardı ve kameraların ufak bombeli gözlerinin yavaşça ruhumu emdiğini hissedebiliyordum.

YouTube'da bir videosu viral olduğundan beri ona *katlanamıyordum*. Öncesinde makul biriydi ama şimdi iyice çekilmez olmuştu. Yaptığı her şey videoya çekilip internete yüklenmek zorundaydı.

"Garrett," dedim, GoPro'lar yüzümü çekmesinler diye ellerini kaldırarak, "gururum okşandı ama..."

Kameraları engellemek için kullandığım elimi yakalayıp sıktı. "Hemen cevap verme! Üzerine biraz düşün, olur mu?"

"Düşündüm zaten--"

“Rosie, seninle bir ekip olduğumuzu ikimiz de bal gibi biliyoruz! İlkokulu hatırlıyor musun? En iyi Red Rover* çifti bizdik.”

“Soyadlarımız yakın olduğu için yan yana durmamız gerekiyordu...”

“Sonra ortaokulda, en iyi İngilizce projelerini biz yapardık.”

Elimi çekerek kurtarmaya çalıştım. “Bütün işi ben yapıyordum!”

“Ve lise senin için zorlu geçtiği için üzgünüm. Annen öldüğünden ve onun hastane masraflarını karşıladığınız için daha kötü bir apartmana taşındığınızdan beri...”

Bunların hepsi, bahsini açtığına tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bunları söylemeye hakkı yoktu – o kadar. Özellikle de kameralar önünde.

“...ama son Yuvaya Dönüş Balo’nu olabildiğince büyülü hâle getirmek istiyorum. Tamam mı? Eskiden parkta dediklerimi hatırlıyor musun? Sana bakacağımı söylemiştim.”

“Benim yardıma ihtiyacım yok, Garrett,” diye patladım, nihayet elimi de kurtarmayı başararak. “Yaptığın bu mu? ‘Ah, zavallı Rosie, kötü zamanlar geçirdi...’”

“Bir şey ifade edecekse, çok da güzelsin,” diye ekledi ve iki arkadaşı yüzlerini buruşturdu. Yaptığı hatayı bir saniye geç fark etti çünkü markete giden yolu çoktan yarılamıştım.

“Çok nazıksın be, Garrett,” dedim ona omzumun üstünden, becerebildiğim en vıcık vıcık tatlı sesle. “Sana layık değilim.”

Markete girdim ve Garrett’in göremeyeceği bir yere gelir gelmez bir sıra alışveriş arabasının arkasına sinip, kamyonetine dönen ve arkadaşlarına kaydı kesmelerini söyleyen Garrett’ı seyrettim. Ardından kamyonetine atlayıp YUVAYA DÖNÜŞ BALOSU? pankartını ayakkabının tekine yapışmış bir tuvalet kâğıdı gibi dalgalandırarak gittiler.

Quinn’e mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

* Red Rover, kökeni 19. yüzyıla dayanan ve iki takım hâlinde oynanan bir çocuk oyunudur. –çn

ROSIE (18:16)

—AZ.ÖNCE.NE.OLDUĞUNA.İNANAMAYACAKSIN.

QUINN (18:16)

—Hayda, Annie yine bir şişe kombucha mı gömdü?

ROSIE (18:17)

—Hayır, ama

“Rosie!” diye tısladığını duydum Annie’nin ve kafamı kaldırıp baktığımda, kasasından telefonumu kapatmamı işaret ettiğini gördüm. Ama telefonla konuşmuyor...

İnterkom ciyakladı ve müdürümün yorgun sesi, “Rosie Thorne, lütfen ofisime gel. *Derhal*,” dedi.

Siktir.

Annie derin derin iç geçirdi.

Yaltaklanma zamanı gelmişti sanırım. Keyifsizce ayağa kalkıp iş kıyafetlerimi ellerimle düzelttim –birilerinin yerleri silmesi lazımdı– ve marketin arka tarafına yöneldim. Müdürün ofisi marketin sol arka köşesinde, donmuş yiyecekler ile et reyonunun arasındaydı, o yüzden hep donmuş tavuk ve enginar kokardı. Kafamı uzatmadan önce metal kapıyı tıklattım. Bay Jason uyduruk bir masanın arkasına oturmuş, üzerinde gülen surat bulunan bir stres topunu hışımla sıkıyordu. İçeri girmemi işaret etti ve kapıyı arkamdan nazikçe kapattım.

“Açıklamama izin verin,” diye konuşmaya başladım ama elini kaldırıncaya hemen sustum.

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Bay Jason, hayatında yaptığı hataları kendine hatırlatmak için senaryo diplomasını masasının arkasına asan tiplerdendi, şimdiyse L.A.’de ödüllü bir senarist olmak varken hiçliğin ortasında küçük bir marketin müdürüydü. Belki bir zamanlar gür siyah saçları vardı ama kelleşmeye başlayınca onları kısa kestirmeye başlamıştı. Bir de şu

pornocu bıyığını kesse diyordum içimden ama insan her zaman istediklerini elde edemiyordu.

“Ben sana ne dedim,” dedi kısık sesle, “telefon kullanmak hakkında?”

“Bakın, park yerindeyken...”

“Bu üçüncü uyarın, Rosie,” diye lafımı böldü.

Anlamaz gözlerle ona baktım. “Üçüncü mü? Ama bu doğru olamaz.”

Masasındaki dosya klasörünü açtı –orada olduğunu fark etmediğim bir klasör– ve ayrıntılı notları okumaya başladı. “İlk uyarın geçen yazdı, Travis Richardson’a ortaparmak gösterip, ‘Üstüne otur ve etrafında dön,’ –senin kelimelerin bunlar– demiştin.”

“Onun çıkma teklifini kabul etmemiştim, o da bana yedi ke-diyle beraber yalnız öleceğimi söylemişti!”

Devam etti, “İkinci uyarın da geçtiğimiz ilkbahardı, donmuş et reyonunun ortasında bir TikTok çekmiştin, şarkı da...”

“Yıldızalanı’nın kapanış şarkısı ‘Onu Sevemeyecek Olursam’dı, evet, onu hatırlıyorum,” diye mırıldandım kendi kendime. “Ama o da viral oldu! Yani tamam, birkaç kötü şey yaptım ama iyi bir çalışanım! Ayın elemanı da oldum!” diye ekledim ve elimi arkamdaki duvarda asılı olan fotoğraflara doğru salladım.

Bay Jason klasörü kapattı ve bana yorgun gözlerle baktı. “Dinle, Rosie. Annen olmadan hayatının zor olduğunu anlayabiliyorum.”

Kelimeler, gövdemi delen kılıçlar gibiydi. İstemsizce yumruklarımı sıktım.

“Zor olmalı,” diye konuşmaya devam etti, neler yaşadığımı anlayabiliyormuş gibi, yüreğinin bir parçasının koparılmasının nasıl bir şey olduğunu bilebilirmiş gibi, “ve terapi kitaplarında, olumsuzluklarını dışa vurmanın iyileşme sürecinin bir parçası olabileceğini de okudum ama...”

“Hiçbir şeyi dışa vurduğum yok!” diye lafını bölüp ayağa fırladım ama gözlerinde acıyan bir bakışla bana bakmakla yetindi.

Öğretmenlerin, komşuların, sınıf arkadaşlarımla ve yabancıların gözlerinde gördüğüm aynı bakıştı bu.

Ve içimdeki bir şey kırıldı. Parçalandı. İkiye bölündü.

İsimliği kavradım, çengelini açtım ve masaya vurdum. “İşi bırakıyorum.”

“Rosie!” diye ayağa kalktı. “Bunu konuşabiliriz...”

Kendimi yürümeye zorladım ve ofisten çıktım, öfke damarlarımda alev gibi akıyordu. Dolaplardan çantamı aldım ve ardıma bakmadım.

Ben ön kapıdan dışarı çıkarken Annie kafasını telefonundan kaldırdı, benim aksime telefonunu tezgâhın altına gizlemeyi akıl etmişti. “...Rosie?”

Onun için durmadım. Gözlerim yaşlarla yanıyordu çünkü bana o şekilde bakmaya cüret etmişti. Annem öldü. Evet, böyle bir şey oldu. Evet, çok kötüydü. Evet, göğsümde, annemin olması gereken yerde bir delik vardı ama annem yokken orası tabii ki boş olacaktı.

Anlıyordum.

Sadece insanların bana böyle bakmasından nefret ediyordum. O acıyan bakışlar. Gözlerindeki üzüntünün ardında, *Benim başıma değil de onun başına geldiği için şanslıyım*, diye düşündükleri belli olan bakışlar.

“Rosie,” diye seslendi Annie ama ben çoktan marketten çıkmıştım.

“Yarın okulda görüşürüz,” dedim otomatik kapılar ardımdan kapanırken. O kadar öfkeliydim ki hardal sarısı külüstür hatchback’ime binip emniyet kemerimi takana kadar yavaşladım.

Nihayet sessizlik.

Direksiyonu kavrayıp uzun uzun nefes alıp verirken ellerim hâlâ titriyordu. Terapistimin, dünyanın kontrolden çıktığını hissettiğimde alıp vermemi söylediği türden nefesler. Ben iyiydim. Her şey yolundaydı.

Her şey yoluna girecekti.

İşte o zaman, tüm bu fiyasko başladığında cebime sokuşturduğum oyuncak yumurtayı hatırladım. Çıkarıp bir kez daha salladım.

Lütfen, lütfen bir Sond olsun.

Yumurtayı açtım.

İçinden ufak bir plastik figür düştü. Sarı-beyaz saçlar ve mor bir üniforma. Ufacık General Sond'umu kavrayıp balkondaki oğlanı hatırlarken kendi kendime sırttım. O çocuk bana ben bozukmuşum gibi, tamir edilemeyecek bir şeymişim gibi bakmamıştı. Keşke ismini öğrenseydim. Keşke onu daha fazla sıkıştırsaydım ki aslında ismini tekrar tekrar da sormuştum...

Ve her seferinde bana gülümseyip, "Tahmin etmelisin," demişti.

"Bu adil değil, hiç ipucu vermiyorsun! Peki, ben de sana kendi ismimi söylemem. Sen de tahmin edeceksin."

Kıkırdamıştı. "Kaç tahmin hakkım var?"

"Sabaha kadar," diye karar vermiştim.

"Sabaha kadar," diye kabul etmişti o da.

Keşke geriye dönüp o geceyi sonsuza dek yaşayabilseydim. Ama... benim ne dilediğimin bir önemi yoktu çünkü o gece sona ermişti ve o oğlan gibi bir an oradaydı – sonra, sabahleyin, gitmişti.

“ŞUNUN SESİNİ KISAR MISIN? Berbat bir migrenim var,” diye mırıldandım, Elias’ın bir *playback* yarışması izlediği oturma odasından geçerken. Buzdolabından bir şişe su aldım, kapağını açıp yarısını diktim. Serin plastiği alnıma dayadım ama baş ağrımı hafifletmeye yardımcı olmadı. “Evde ağrı kesici var mı?”

Elias mutfağa bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. “Soldaki dolabın alt çekmecesine baksana.”

Hafif ilaçlar buldum ama hiç yoktan iyiydi. Bir yudum suyla hapı yuttum ve buzdolabının üzerindeki paketten bir bisküvi aldım.

“Aa, gel gel. Sanırım sıra Darien’da,” diye seslendi Elias.

Şu anda görmek istediğim *son* şey *Yıldızalanı*’nda başrolü paylaştığım kişiydi ama televizyon hoparlörlerinden David Bowie’nin sesini duyduğum için usulca oturma odasına geçtim.

Darien Freeman, canlı yayında, “Do You Know the Babe” şarkısını söylemiş gibi yaparken, “Tanrı aşkına,” diye mırıldandım ağız dolusu bisküviyle.

Başka zaman olsa, kendisini milyonların önünde rezil ettiği için gülmekten karnıma ağrılar girerdi ama step dansı yapmaya başladığı sırada neredeyse bisküvi boğazıma kaçıyordu.

Elias, durumdan hiç etkilenmemişçesine, “Düşünsene, bu sen olabilirdin,” diye yorumda bulunurken, Darien Freeman’ın *Labirent*’teki Goblin Kral’ın seksi bir Cadılar Bayramı versiyonu olarak giyinmiş hâli –parıltılı bir dansçı mayosu, file çoraplar ile heyecan verici bir sarı peruk– ömrümün sonuna dek beynime kazınmıştı.

Bir tren kazasını yavaş çekimde izlemek gibi bir şeydi. Işıklar yandı ve Darien bir binici kırbaçı çıkarıp kendi kalçasına indirdi.

Öte yandan kalabalık seyirci grubu coştukça coşuyordu. Üzerlerinde BENİMLE WABBA WABBA YAPMAK İSTER MİSİN?, AMARA’YI SEN KURTARDIN!, BEN BEKÂRIM VE SENİ SEVİYORUM, DARECİĞİM! yazan pankartlar sallıyorlardı. Açıkçası aralarında buzlanması gerekenler de vardı. Şarkı sona ererken bacaklarını yüz seksen derece açarak yere oturdu ve seyirciler aklını yitirdi.

Eh, *bu* performans kesinlikle Tom Holland’inkiyle yarışırdı.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedim çünkü migrenim izlediklerim yüzünden daha da azmıştı ama ağzım bunları söylerken bir yandan da bir bacağıma koltuktan sarkıtıp Elias’ın yanındaki yastıkların üzerinde oturdum. Konforlu mavi bornozunu giymiş, L koltuğun köşesine kıvrılmıştı ve ıslak koyu renk saçları boynuna doğru kıvrılıyordu. O üvey babamın amcası, benim de vasımdı –birçok çeşitli sebepten ötürü.

Alman kurdum Sansa da koltuğun öteki tarafına uzanmıştı. Sadece kendisinin duyabildiği bir şeye havladı.

“Şşt, Sansa, bir aptalı doğal ortamında seyrediyoruz,” dedim ona, Elias da burnundan nefes vererek güldü.

Ekranda, iki jüri üyesi Darien’ın yanına giderken, o da suratında kocaman, aptal bir gülümsemeyle ayağa kalkıp peruğunu çıkardı ve terli siyah saçlarını seyircilere doğru salladı. Seyirciler uluyorlardı. Onlara göz kırptı.

Başrolü paylaştığım bir diğer kişi olan ve *Yıldızalanı* krallığında Prenses Amara’yı oynayan Jessica Stone göz kamaştırıcı altın rengi bir elbise içinde konuk koltuğunda oturuyordu. Ağzı bir karış açık hâlde Darien’a bakıyordu ve Darien bacaklarını öyle

açabildiği için gerçekten şaşırmış mıydı yoksa rol mü yapıyordu, kestiremiyordum.

“Ne performansta!” diye sesini yükseltti kadın sunucu.

Erkek sunucu da ona hak verdi. “Seksi Goblin Kral olarak Darien Freeman’ı seyrettiniz! Bu performansın ardından nasıl hissediyorsun?”

Sırıtarak, “Bu yarışmayı kazanacakmış gibi hissediyorum,” dedi Darien seyircilere, sonra da Jess’e dönüp, “Kusura bakma, *ah’blena*,” dedi göz kırparak. Jessica ona dil çıkardı. Sanki onları can evlerinden vurmuş gibi, ön sıralardaki genç kızlar onun *ah’blena* deyişine çığlıklarla karşılık verdiler. “Daha iyi bir rakip bulamazdım.”

“Ya da daha iyi bir rol arkadaşı,” diye ekledi Jessica.

“Ya da daha iyi bir rol arkadaşı.”

“Hazır rol arkadaşlarınızdan bahsetmişken şunu sormak zorundayım,” dedi sunucu, Darien’a doğru eğilerek ve bir ürpertinin omurgamı tırmandığını hissettim. “Vance Reigns’i programa katılmaya ikna edebilir misin sence?”

“Asla,” dedim, bacaklarımı sehpa uzatarak. Ondan bir bana bir de Sansa’ya birer patlamış mısır çaldıktan sonra Elias bana ters ters bakarak bacaklarımı sehpadan aşağı ittirdi çünkü burası bizim evimiz değildi.

Bir önemi yoktu – bir şeyi mahvedersem, evsahibine yenisini alabilirdim.

“Yani, verdiği moladan döndükten sonra elbette,” diye ekledi kadın sunucu gülümseyerek.

“Verdiğim *mola* mı?” diye mırıldandım. “Daha çok sürgün.”

“Sence de bu biraz fazla dramatik değil mi?” dedi Elias.

Darien güldü. “Ne yapabilirim bir bakacağım. Söz vermiyorum. Ama! Size, beklediğinizi bildiğim bir şeyi verebilirim.”

Jess oturduğu koltuktan başını salladı. “*Yıldızalanı: Rezonans*’ın ilk fragmanı!”

Patlamış mısırı bitirip yuvarlanarak koltuktan kalktım. “Neyse, ben yatmaya gidiyorum...”

“Önce Sansa’yı dışarı çıkar,” diye hatırlattı Elias.

“Güzel kızımı nasıl unuturum ki? En güzel kızım benim!” diyerek Sansa’nın kulaklarının arkasını kaşıdım. Pembe dili mutlulukla dışarı çıktı ve koltuktan atlayıp benimle beraber arka kapıya geldi. Bazen benim Vance Reigns olduğumu bilmeyen tek dişi Sansa’yımış gibi geliyordu. Bunun sebebi muhtemelen benim kötü fikirlere düşkün, ünlü bir film yıldızı olduğum konseptini kavrayamamasındandı ama ben bunun, Elias’ın bakmadığı zamanlarda ona fazladan ödül maması vermemle alakalı olduğunu düşünmeyi seviyordum. Kapıyı kaydırarak açtım ve o bahçeye çıkarken ben de dışarının ışığını bulup düğmeye bastım. Sansa’nın kulakları havalandı ve havuzla kulübenin ardındaki karanlığa, arka bahçeye koştu.

Ellerimi ceplerime sokuşturup havuza bir taş tekmeledim ve taşın suya batışını seyrettim.

Herkes buna *mola* diyordu ama değildi.

Bunu ben seçmemiştim.

Bunu üvey babam seçmişti. “Eğer büyümeyeceksen, o zaman bunu zor yoldan öğrenirsin,” demişti.

Tüm oyuncaklarımı, arabalarımı, arkadaşlarımı elimden alarak beni cezalandırabileceğini düşünmüştü – hem de ne için? Biraz eğlendiğim için mi? Sanki beni kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabaya göndermek bana bir ders verebilirmiş gibi.

Eh, çok beklerdi.

Aldığım tek ders, 11 Ekim’de on sekizime basar basmaz onu nasıl yok saymaya başlayacağım konusunda oldu. On sekizime girdiğimde, basıp gidecektim. Sadece bir ay daha.

Buna bir ay daha katlanabilirdim.

L.A.’DEN KALKAN UÇAĞIM indiği gibi buradan nefret ettim. Uçakta geçen dört saatin ardından başka bir dünyaya adım atmış gibiydim. Aklınıza gelebilecek en küçük havaalanına. Bir terminal, on

iki kapı. Dışarı da pek iç açıcı değildi. Çok fazla ağaç, hem de eylül ayında olmamıza rağmen hepsi nasılsa hâlâ yeşil. Eski bir tüvit takım elbise giyen kiralık şoför beni hiçliğin ortasındaki, kaleye benzeyen evin önünde bıraktı – asma köprüsü, iki ufak kulesi ve arkada bir gül bahçesi bulunan, gri taştan inşa edilmiş, bir münzevinin rüyası olacak bir yerdi. Yanımda valizim vardı, o kadar. Şoförüm bana bir kez daha dönüp bakmadan gitti. Beni keçiler, inekler ya da bu arazilerde hangi çiftlik hayvanı varsa, onlar tarafından katledilmeye terk etti.

Çantamı omzuma atıp önümüzdeki birkaç ayı geçireceğim eve baktım.

“Böyle yaşamaya devam edemezsin, Vance,” demişti üvey babam, beni buraya göndermeye karar verdiğinde. “Belki burarlardan uzakta geçireceğin biraz zaman sana farklı bir bakış açısı kazandırır.”

Şansa bakın ki *Yıldızalanı: Rezonans*’ın yönetmeninin –üvey babamın en yakın arkadaşının– kullanmadığı bir evi vardı.

Ön kapı kilitli değildi, ben de içeri girip antrede Lacoste’larımı çıkardım. Duvarlara asılmış kılıçlar ve ağızları kocaman açılmış iskeletler bekliyordum ama aslına bakarsanız, kalenin için oldukça şıktı. Zemin koyu ahşap döşenmişti ve duvarlara düz taş olsa da IKEA’dan ve *Better Homes and Gardens*’tan alınmış tablolar asılıydı.

İş görürdü.

“Elias, ben geldim,” diye seslendim, çantamı koridora atıp salona doğru giderken. Salon kocaman ve açık planlıydı, iki uzun koltukla bir televizyon, köşede de kısa kuyruklu bir piyano bulunuyordu. Arka duvar ise çit labirent ile havuza bakan camdan oluşuyordu. Perdelerin ipini bulup çekerek kapattım.

Buzdolabı doluydu, yani Elias’ın *buralarda bir yerlerde* olması gerekiyordu. Meyve kâsesinden bir elma kapıp evin geri kalanını gezerken bir ısırik aldım. Banyo, çamaşır odası, kullanılmayan çalışma odası...

Zemin katın son kapısı aralıktı, ben de iterek sonuna kadar açtım.

Raflar dolusu kitap duvarları süslüyordu, eskiden benzincilerde ve marketlerde bulabileceğiniz ucuz, genişletilmiş evren bilimkurgu romanları. Yüzlerce olmalıydı – *Yıldız Savaşları*, *Uzay Yolu* ve *Yıldızalanı*, ilk bakışta gözüme çarpanlardı.

Bir kütüphane.

Kitapların vakit kaybı olması ne yazıktı.

Holden ayak sesleri geldi ve vasım Elias, kahverengi-gri saçları ve neşeli suratından oluşan kafasını kütüphaneye uzattı. Beni bulduğunda kollarını havaya kaldırdı. “İşte buradasın! Birilerinin içeri geldiğini duydum ama meraklı bir komşu falan sandım – Sansa! *Hayır!*”

Birden kahverengi ve siyah kürklü bir bulanıklık bacaklarının arasından geçti. Köpek üzerime atlayıp pembe diliyle yüzümü yalamaya başladı. “Ah, beni özledin mi? Beni özledin mi, uslu kızım?”

“*Hiç de uslu durmadı,*” diye cevapladı Elias üstüne basa basa. “Şimdiden üç gülün kökünü kazdı. *Üç!*”

Sansa’nın kulaklarının arkasını kaşıdım. “Bunu dört yapmaya ne dersin, güzel kızım? Ha?”

“Vance.”

“Şaka yapıyorum ya,” dedim ona, sonra da en sevdiğim varlığa, “Göster onlara günlerini,” diye fısıldadım.

Elias gözlerini devirdi. “Uçuş nasıldı?”

Omuz silktim. “İyi.”

Sansa içinde daha da fazla kitap bulunan bir kutuyu koklamaya gitti, sonra da onu ilgilendiren bir şey değilmiş gibi homurdandı.

Elias kollarını göğsünde birleştirdi. “*İyi, ha.*”

“Evet, *iyi,*” diye cevapladım ve kütüphaneden çıkarken kapüşonumu başıma geçirdim. “Yatak odaları üst katta mı?”

“Üçü de orada – Vance, viral oldu.”

Durdum. Kelimelerimi özenle seçmeye çalıştım. “...Ne?”

“Havaalanındaki her gazeteciye hareket çektin.”

“Ha, o.” Topuğum üzerinde Elias’a dönüp kollarımı kocaman

açtım. “Hayranlarımı tatmin edecek bir şey. Ayrıca onlara gazete demeye bin şahit ister. Gördüğüm kadarıyla hepsi paparazziydi.”

Elias burun kemerini ovaladı. “Böyle davranmaya devam edemezsin...”

“Yoksa?” Güldüm. “Cehenneme mi gönderilirim? Flaş haber, bence zaten oradayız.”

“Burası cehennem değil.” İç geçirdi. “Bir şans versen, aslında oldukça tatlı bir kasaba...”

“Yorgunum,” diye lafını kesip kütüphaneden çıkarken Elias’a el salladım. “Güzel sohbetti,” diyerek merdivenlere doğru yöneldim. Uçuşum uzun, hapishaneme olan araba yolculuğu daha da uzun sürmüştü, yorgundum, açtım ve tek istediğim kendimi odama kapatıp sessiz sessiz oturmakti.

Başım çatlıyordu.

ANCA BİR HAFTA GEÇEBİLDİ.

Sansa güllerin yanında işini bitirirken telefonum titredi. Pijamamın cebinden telefonumu çıkardım. Takip ettiğim dedikodu dergilerinden birinin manşeti idi. Genelde beş para etmez şeyler yayımlasalar da dünyadaki dedikoduları takip etmek iyi fikirdi.

HOLLYWOOD’UN GÖZDE ÇİFTİ ZOR GÜNLER Mİ GEÇİRİYOR?! yazıyordu, fotoğraf olarak da Darien ve Elle’in *Yıldızalanı: Rezonans* setinde çekilmiş bir fotoğrafını kullanmışlardı. Samimi bir fotoğraftı, Darien’in sevgilisi onu yanağından öperken çekilmişti. Soru işaretleri, tepelerinde uçan yarasalar gibi fotoşopla fotoğrafa eklenmişti.

Yani, en azından magazinciler şimdilik benim peşimi bırakmı-şa benziyordu.

Basın benden ne kadar az bahsederse, bu lanet olası kasaba- dan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Sansa ağzında bir sopayla geldi ve ayaklarımın dibine oturdu.

Telefonumu tekrar cebime koyup kulaklarının arkasını kaşıdım. Ağzındaki salyalı sopayı aldım.

“Kaza benim suçum değildi,” dedim Sansa’ya ama o sadece kuyruğunu sallıyor, bir sopaya, bir bana, sonra tekrar sopaya bakıyordu. Umurunda bile değildi.

Kimsenin değildi.

Öfkeyle sopayı fırlattım – sertçe. Karanlığa doğru yükseldi ve kayboldu. Sansa o aptal güllerin üzerinden atlayarak koşmaya başladı.

Bir an bekledim. Bir an daha.

“Sansa?” diye seslendim.

Ama Sansa geri dönmedi.